

Sygn. akt: IV Kz 1108/13

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w IV Wydziale Karnym- Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Kropiewnicka (spr.)

Sędziowie: SSO Agata Regulska

SSO Alojzy Zawadzki

Protokolant: Aneta Malewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Bogdana Myrny

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 2 grudnia 2013 r.

w sprawie podejrzanego **O. P.**

zażalenia obrońcy podejrzanego z dnia 12 listopada 2013 r.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Oławie

z dnia 4 listopada 2013 r., sygn. akt: II Kp 395/13

w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 kpk

p o s t a n o w i ł:

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 listopada 2013 r. **Sąd Rejonowy w Oławie** przedłużył stosowanie wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres dalszych 3 miesięcy, tj. do dnia 6 lutego 2014 r.

Powyższe postanowienie zaskarżyła **obrońca podejrzanego**, która zarzuciła Sądowi Rejonowemu:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na tym, że przyjęciu, że w stosunku do podejrzanego O. P. zachodzi uzasadnione podejrzenie, że pozostając na wolności mógłby podejmować działania utrudniające lub uniemożliwiające prawidłowy tok postępowania przygotowawczego, a zatem, że spełnione zostały przesłanki z art. 258 § 1 i 2 k.p.k., podczas gdy Prokurator od kilku miesięcy nie przeprowadził żadnej czynności śledztwa z podejrzanym, jak również nie wskazał czynności niezbędnych do przeprowadzenia, a które dotyczą zarzucanych podejrzanemu czynów, podejrzanym złożył wyjaśnienia w sprawie, zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym, co w konsekwencji uzasadnia wnioski, że na obecnym etapie postępowania przygotowawczego brak jest podstaw do poczynienia tak daleko idących ustaleń

II. obrazę przepisów postępowania, a to:

- art. 251 § 3 k.p.k. poprzez lakoniczność uzasadnienia polegającą na zaniechaniu przytoczenia okoliczności wskazujących na istnienie podstawy i konieczności stosowania tymczasowego aresztowania i ograniczenie się w tym zakresie do ogólnikowych stwierdzeń nie zawierających konkretnych odniesień do zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności poprzez zaniechanie wskazania na jakich dowodach Sąd oparł ustalenia dotyczące istnienia uzasadnionej obawy utrudniania przez podejrzanego postępowania w szczególności obawą mactwa oraz ukrywania się przez podejrzanego

- art. 249 § 2 k.p.k. polegającego na przyjęciu, że dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania jest konieczne z uwagi na prowadzone przez organy ścigania czynności w przedmiocie innych (ewentualnych) czynów (zdarzeń), co do których podejrzanemu nie przedstawiono żadnych zarzutów, pomimo, że w zakresie przedstawionych podejrzanemu zarzutów zebrano kompletny materiał dowodowy (przesłuchano wszystkich podejrzanych i świadków) który w ocenie obrony pozwala na zakończenie postępowania przygotowawczego. Tym samym na obecnym etapie śledztwa dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania ma na celu zabezpieczenie postępowania pod kątem ewentualnego wykrycia innych jeszcze czynów, co do których nie zostały przedstawione zarzuty. Środek zapobiegawczy ma na celu zabezpieczyć konkretne postępowanie w zakresie przedstawionych zarzutów, nie może ono służyć organom ścigania do ułatwiania pracy i poszukiwania dowodów, które mogą pozwolić w „przyszłości” na postawienie podejrzanemu innych zarzutów

- art. 258 § 1 pkt 1, 2 k.p.k., poprzez błędne uznanie, że w niniejszej sprawie istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że podejrzany pozostając na wolności mógłby podejmować działania utrudniające lub uniemożliwiające prawidłowy tok postępowania, w szczególności poprzez nakłanianie podejrzanych i świadków do zmiany wyjaśnień i zeznań, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego nie wynika, żeby próbował podejmować takie działania lub groził ich podjęciem. Także poprzez błędne przyjęcie, że ustawowe zagrożenie - grożąca kara pozbawienia wolności, stanowi podstawę do domniemania, że podejrzany będzie podejmował zachowania zakłócające tok śledztwa, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że podejrzany złożył wyczerpujące wyjaśnienia, co pomaga organom ścigania, a nie utrudnia ich pracę,

- art. 258 § 2 k.p.k. poprzez błędne uznanie, iż zastosowanie tymczasowego aresztowania jest uzasadnione grożącą podejrzanemu surową karą, stanowiącą samoistną przesłankę stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego, podczas gdy żadna okoliczność nie wskazuje na to, że w niniejszej sprawie podejrzanemu realnie grozi kara w maksymalnej wysokości lub w zbliżonym do niej wymiarze. W niniejszej sprawie wobec faktu, że podejrzany nie był uprzednio karany spodziewać się można, że kara będzie orzeczona w najniższym wymiarze,

- art. 259 § 2 k.p.k. poprzez brak rozważenia czy podejrzanemu nie zostanie orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby, co stanowi negatywną przesłankę stosowania tymczasowego aresztowania, w sytuacji gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że istnieje duże prawdopodobieństwo takiego rozstrzygnięcia.

Wskazując na powyższe, skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienie poprzez zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy podejrzanego było bezzasadne.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że zachodzą podstawy aby w dalszym ciągu stosować wobec podejrzanego O. P. izolacyjny środek zapobiegawczy. Nadal aktualne pozostają bowiem wszystkie przesłanki tymczasowego aresztowania, w szczególności obawa ucieczki lub ukrycia się podejrzanego a także obawa wywierania przez niego bezprawnego wpływu na tok prowadzonego w sprawie postępowania dowodowego. Nieuzasadnione było w szczególności stanowisko skarżącego, jakoby okres stosowania tego środka wykraczał już poza granice zakreślone

uprzednio wydanym w sprawie postanowieniem Sądu Rejonowego oraz utrzymującym je w mocy orzeczeniem Sądu Okręgowego. Poprzednie przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania rzeczywiście nastąpiło bowiem wyłącznie na okres 2 miesięcy, co nie może jednak oznaczać, że obecnie nie zachodzą już podstawy do dalszego stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego. O ile bowiem Sąd Okręgowy zaakceptował wyrażone uprzednio stanowisko o potrzebie stosowania tymczasowego aresztowania wyłącznie przez okres dwóch miesięcy, o tyle rozstrzygnięcie to nie może w sposób schematyczny rzutować na aktualną ocenę podstaw tymczasowego aresztowania, a w szczególności nie może ona abstrahować od treści dowodów przeprowadzonych po wydaniu wskazanego postanowienia. Skarżący całkowicie pominął fakt, że po wydaniu poprzedniego postanowienia w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania organy ścigania uzyskały bardzo obszerny materiał dowodowy, który musi zostać poddany wszechstronnej ocenie i może dawać podstawy do zasadniczej zmiany (poszerzenia) przedstawionych podejrzanemu zarzutów. Uzyskane przez organy ścigania opinie biegłych- z zakresu daktyloskopii, mechanoskopii, a przede wszystkim z zakresu informatyki- stanowią przy tym bardzo istotne narzędzie służące do oceny wiarygodności złożonych przez podejrzanego wyjaśnień. Dysponując owym narzędziem, organy ścigania niewątpliwie podejmą w najbliższym czasie szereg dalszych czynności dowodowych, które będą wymagać bezpośredniej obecności podejrzanego.

Trudno przy tym zarzucać organom ścigania, że nie wykonały dotąd zbyt wielu czynności z bezpośrednim udziałem podejrzanym, bowiem dysponując ich wyjaśnieniami, trudno było zakładać, że istotny przełom w śledztwie może nastąpić poprzez kolejne ich przesłuchiwanie lub konfrontowanie. Nie ulegało bowiem wątpliwości, że dla szerszej oceny ujawnionych dotychczas faktów szczególnie istotne będzie przeprowadzenie badań zabezpieczonych u podejrzanym urzędów informatyczno-technicznych. Z wniosków wskazanych opinii wynika przy tym, że podejrzanym mógł popełnić nie tylko aktualnie zarzucane mu przestępstwo, ale także szereg dalszych czynów zabronionych, zaś jedynie obszerność dostarczonego prokuraturze materiału dowodowego (sama opinia biegłego z zakresu informatyki liczy ponad 1000 stron) nie pozwalała na niezwłoczną zmianę postanowienia o przedstawieniu podejrzanemu zarzutów. Jednocześnie nie może dziwić fakt, że postępowanie przygotowawcze trwa już kilka miesięcy, w sytuacji gdy w związku z zarzucanym podejrzanemu czynem niezbędne było wykonywanie czynności procesowych także z udziałem zagranicznych organów ścigania.

Sąd Okręgowy zastrzega przy tym jednocześnie, że obecne przedłużenie stosowania względem podejrzanego izolacyjnego środka zapobiegawczego powinno stanowić podstawę do wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i podjęcia decyzji w przedmiocie zmiany postanowienia o przedstawieniu zarzutów. Zważyć bowiem należy, że tymczasowe aresztowanie stosowane jest wobec podejrzanego od czerwca 2013 r., a w konsekwencji obowiązkiem organów ścigania jest intensyfikacja podejmowanych czynności, tak aby pozbawienie podejrzanego wolności w ramach stosowanego środka zapobiegawczego nie przeradzało się w istocie w antycypowanie kary. Sam bowiem fakt, że w sprawie zachodzą przesłanki dalszego stosowania tymczasowego aresztowania nie może dawać podstawy do nadmiernie długotrwałego izolowania podejrzanego, a tym samym wypaczenia zabezpieczających celów tymczasowego aresztowania. O ile więc na obecnym etapie postępowania przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania o kolejne trzy miesiące było uzasadnione szczególnymi okolicznościami sprawy, a w szczególności treścią dostarczonego organom ścigania bardzo obszernego materiału dowodowego, o tyle okres owych trzech miesięcy powinien być wykorzystany w sposób maksymalnie efektywny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy zażalenia obrońcy podejrzanego nie uwzględnił i zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.